

Balogh Ferenc

Reggeli dicséret

láttam a reggeli tengert,
hullámos csipkenyoszolyádat
s a napot: aranyló igédet
pillanatnyi öröklét,
mely összeházasít
– szeretetteddel

Ptujska Gora

szlovén hegyek közt
felhőidbe kapaszkodva
égi Anyánk köpenyén
térdeltem templom hűvösén
s irdatlan terhet mostam
könnyeimben éléd

Kérdés

mennyi egy emberöltő?
mimóza nyílás
szívdobbanásnyi idő
egy kereszthordozásnyi
öröklét-szikra
mért szeretet-pillanat

misericordia

vérvörös hajnal:
bűneinken végtelen
irgalma izzik

Kontinuitás

mint Péter, túl a harmadik
áruláson. Tekinteted
és a kakas hangja dermeszt.
néma sírásom keserves.
Belőled csúfot űztek,
ádázul ütött és vert
a tömeg. A főpapok,
vének és írástudók,
Pilátus, katonák,
a gyilkos Barabás,
szeg és a kalapács
külön és egyben:
Uram, ó Uram!
– mind magam vagyok.

Ne félj!

irgalmas igazságmorzsák
szelíd árnyakként a falon,
hogyan ne félj
van remény

2004–2024

ötvenből a húsz:
harminc évnyi lobogás
– fáztam nélküled

Szemeid, szeretett szemeim

(Katának)

szemeid,
szeretett szemeim,
kék varázst rejtenek

zafír ragyogásuk
csordultig étellel
titkokkal és vággyal

felragyog a lelkem
mikor reám néznek
örök pillantással:

szemeid,
szeretett szemeim,
áldott, szép, kék szemek

fotó: Gergely Gábor

Katona Kálmán

Nyári dal

Eső utáni reggel
esőcsepp-forma ember
ajtót tár a fénybe.

Kinőtt hálóruhában
a kert szegfűszagában
ámuló legényke.

Az égbe fecske hussan
nyár van július van
láng a rózsza szirma.

Megáll lelkébe lendül
csukott szemén keresztül
az éden emléke mintha

Csillagok angyali hangot
trillázó rigók s galambok
lelke volna társa.

Dúdogat kiolthatatlan
fényvel megszólítottan
titkokra hallgatásra.

Tűnődő

Gyerekkézbe símuló
nyárba fehérén villanó
kopott kövek.
Patak felett suhanva hosszan
hová hullottak el?

Éjükön homokba zárt
szivárványos derengés.
Pelyhező harangszó.
Csendhavazás.
S alig maradt kevés kihűlt
tékozolható áhítat
ínségesebb időkre.

Mégis olykor víz fölé hajolva
felhők tükröződnek
Isten arcaként -
Hogy megszólíttassék
külön-külön
minden megváltatlan bodzaág.

Felszállt a ház

Felszállt a ház is az égbe
már csak csillagfény – derengő
kútmély – nagyanyám szemére
felhő leng fekete kendő.

Mészipor-meggyötörte fáról
levél hull nyomasincs kertre.
Vonatfütty. Árva madártoll.
Szégyenén vádol az elme.

Elsimult ráncok a hanton
nincs ami körvonalazza:
hol van a sárban a lábnyom
s György Margit árnyteli arca.

Felszállt a ház is az égbe
már csak csillagfény – derengő
kútmély – nagyanyám szemére
felhő leng fekete kendő.

A varázsló kertje

(Gulácsy Lajos képei előtt)

Végtelen világban időkarám –
kötöznek indák liánok és
fűszerek füstje áldozat nyakán.
Akad pallos is, ha kell kiűzetés.

Fut homlokomból delejes erő,
vállamra bűvölöm kedvesem kezét.
Volna hát kertem, minden rózsatő
hordozza kibomló szirmok lényegét.

Bolondos népség vonul a hídon,
Világöl a vízcsatorna rácsa,
hol a szenny zubog. S jól tudom,

konok az angyalok hallgatása.
Sárból-ágyamon tövistakaró –
Na'Conxipan-ban elolvadt a hó.

fotó: Gergely Gábor

Visszaszámlálás

Akár a nyárfa égbe tör
gótikus torony
acéltemplom palástja ring
máglya-torlaszon.

De vártam ezt a hajnali
visszaszámlást
az álmok füstje átölel
hófehér palást.

Vizekre hordja szét a csönd
kék darabjait
aranymadár pihéje leng
lobban és vakít.

Fényéveken átsuhanó
csillagfény a csók
beléd hatolnak expozív
vagydimenziók.

Csillagködök pulzárok de
legbelül ha van
a lényeg akkor is hűvös
és boldogtalan.

De vártam ezt de hívtam ezt
mániás madár
hiába cikkan ég felé
várja lent a sár.

Négy ezüstharang

1.

Háromezerben üveglap alatt
sárgállik csontja. Fekszik hanyatt.
Bíbor virág holt ölébe olvad.
Körötte csend a fény a holtak.

2.

Négyszer négy ezüstharang a rend.
A vers mégis könyörtelenebb
törvény. Acélütem-sor ám a vége
felszáll rímes-puhán az égbe.

3.

Kilökték ne lássa más. Elízi
barna rózsza fodra. Barna kőfalon
máló szírom. Nincs több alkalom
a tájat kék ködökkel körbeírni.

4.

Kondenzsávon - fonálon a pók -
rángatóznak vadászgéprajok.
Teremtést ígéz vágyunk az ágyban.
S apokalipszist. Délután van.

Zsuzsanna sétál

Zsuzsanna sétál a parton,
tajtékból ruhája gyolcsa.
Léptei nyomát ötven
év hullámverése mossa.

Kószál az őszi fűzek közt,
rálép a vízre a nádra –
Régen volt. A fél világot
körbefagattam utána.

Zsuzsanna tizennyolc éves.
Zsuzsanna hatvannyolc éves.
Nézem az arcom tükörben,
arcom, s a tükör is véres.

Zsuzsanna sétál a parton,
rőt hínár szötte be arcom.
Végtelen vitorlás csendbe
hív a tél, hogy behavazzon.

Huszonhat

Huszonhat éve hull a hó
és végtelen a pillanat.
Véges örökkévaló.

Huszonhat démon-éjszaka
holdtalan csillagtalan.
Forog huszonhat év hava.

Huszonhat porló rózsató.
Keserű dalba kárhozott
borostyánkőbe zárt idő.

Huszonhat éve hordom át
homlokomtól homlokomig
azt az átkozott éjszakát

fotó: Gergely Gábor

Kalandozások kora

Éjbe sziszegő vonatokon,
hideg füstben. Várótermek
neonfény-szötte sűrűjében, hol
álomba halkult a zakatolás.

Vasúti töltés rozsdafűvén,
s berregő Csepel-platón hanyatt.
Visszametszett szárnyú délutánok
kollégiumban, laktanyákban.

Sátor-hajnalok ázott ponyva-égbolt.
Merültünk izmusok szájszagába, s léha
szalmazsákos angyalok hevültek
albérleteink vaságyain.

Ténferegünk hajnali hóban,
flaszterre bukva, dőlve dérbe,
görnyedőn, akárha dobna
koszlott takarót ránk az ég.

Huhogó fekete hallgatások
árkába földeltek minket.
S szűkölt felénk a rádió, míg
el nem fáradt a laposelem.

Kié maradt a kert? Kié a fák,
kié a szétdobált ezüstpénz?
Őzek és ölyvek ünnepelnek,
fehér abrosszá simult a múlt.

Bíró József

SZÉ(?)GYEN

:

magyar
elkötelezett – keresztény
heteroszexuális
fehérbőrű

...

ember mondja -,hogy

...

:

nagyon nagyon nagyon

elege – van

a

neomarxista – globalista – homofób – kommunista – fasiszta – terroristák

bólbólból

a

glóbuszt – behálózó – *rule of law* – dumákat – ontó – önjelölt – politikusok

bólbólból

a

kötelezően – legalizáltatott – európai – lakosságcsere – szorgalmazó – migránsinvázió

bólbólból

a

nemzetállamokat – felszámolni – óhajtó – hangyás – open society – guruk

bólbólból

a

gender – ideológiák – mocsokszennyét – terjesztő – haladárok

bólbólból

a

tele – pofával

világháborúra – uszító – korrupt – választott – coryphaeusok

bólbólból

- etc. -

:

kékbolygónk – kontinensünk

...

el

ve

szej

tő

i

bólbólból

Ambrus József

szép akcentussal

a vers nem tud kibontakozni könnyen
- de beszédes megértő társaságom
szűk kemencében forró öbölben
szelíd hangokkal fölszerelt állomásom
szép akcentussal hallása ékeőbb
néha balzsamoz - halandzsája rövid
megérteni a tartalmat ritkán lehet
de az olvasót péntek este bővölik
szabályos sóhaj amit az ember érez
- lassú a tollam – lomha a kezem
csak vérem csapódik a széphez
melynek nyomában új élet terem

tartalmat szabok valamennyi résznek
- a világot bővölöm új érintéssel
védőbástyája és kezese a szépnek
amit a szív jókedvében pénzeli
és egy ritka sor formál ki téged
ahányszor csak nektek panaszkodom
összetartanak a feszes kötelékek
érett akcentussal a címlapokon

csak a rangos vers tud kibeszélni
mindent leírok ami elmémben forog
leginkább magyarul de lehet szuahéli
kalandra készen világnyelven hódolok

hajnali meditáció

szép napomat emészti a harag
- de jó szimattal medítálok
csak az alkalom bizonytalanabb
minden ölelésben megbocsátok
meddő futamok csapódnak egymásba
ma úgy ébredtem hogy lássalak
feltámadt ösztönökkel a világra
hideg vérembe kovácsoltalak
- égő éjszakáim felizzanak
ellenem portyáznak a tények
szerelem-pénzelte rosszakarat
belsejében kikoptak az erények

sorok között a világ lüktetése
a hangsúly percenként változik
- édesszájú csókok ellenére
mégiscsak a harag gyámkodik
dallamaim válladnak feszülnek
- naponta változott a színdarab
sosem kérted hogy szeresselek
amíg csordogált a szerelempatak

nincs több hajnali játék veled
- kifosztott a lassú bizalom
távozáskor megcsókolom kezéd
mint azon a gyönyörteli szombat

nemes gesztusok

valami rossz parancs nemes gesztusok
 valami sejtelmek ígérete vakít
 naponta három négy verset olvasok
 - parancsra ha bírják csontjaid
 képtelen vagyok az önvédelemre
 eszembe sem jut ellenszegülni
 visznek a vezényszavak kétségbeesve
 felsőbb parancsokkal szembesülni
 miközben könyvet olvasok és újságot
 - az idő vicces kedve molesztál
 borral keverem az egyhangúságot
 de a mondanivaló hosszasan körbe zár

és begyűjtöm Apolló híreit
 a bölcsesség percenként kisarjad
 mert a tájak és hegyek figyelik
 csak a rossz látásnak értelmet adjak
 mert az érték alig több mint semmi
 nemes parancsra a lényeg felszakad
 - és a versekben megfog jelenni
 mely százezer gesztusnál tágasabb

a rangos gesztusra egy másik ügyel
 - néhány ábrázatot kell lecserélni
 dallamát a mennyezetre kényszerítem fel
 hogy a nemes parancs tudjon közeledni

népies bulvárom

a jövő ellen harcolok
 sorsom fillérekért eladták
 mert gyűlölnék és szeretnek
 pénzes hivatásból manapság
 tetteidért rendre megfizetsz
 perceket zsákmányol a lélek
 ünneplőbe öltözve siethetsz
 lebontani falait a létnek
 semmivé olvad arcomon a holnap
 mert a fényes jövő sötétre zárva
 megható emlékek gyakorolnak
 amíg belesimulok az éjszakába

magam ellen büntetett a csend
 mert a jövő ha bánt is sajátom
 mégis csak filléreket jelent
 följegyezve népies bulvárom
 rám sújtott csókjával a végzet
 kudarcaim mind alám omlanak
 és mint a napsugár elenyészek
 mitől félsz – engedd el hát magad

jövő ellen üzenetem készítek
 csak a bulvárom összhangban legyen
 jóízlésből féltem az egészet
 mely próbatétel valós intelem

délutáni visszhang

(Vári Fábián László *A szitakötő című verse margójára!*)

selejtes tűz robban a folyóra
- asztalomon kétarcú levél
szivárvány nincs - tépett a vitorla
kifosztott lelkekkel mit kezd a szél

hamis pecsét szökött a levélre
- élesre vált ló lesen a vadász
neved napján szitakötő lennék
ha csőre töltött a rozsdá verte frász

nincs bennem félelem ösztön
- a vajúdó gondolat alámerül
hogya a költeménynek lelket keressen
a márciusi napsugárban féktelenül

még három nap és elringat a csónak
- de kiköt lelkem a bazalthegyen
megfestem kontúrját a jónak –
és visszhangot gerjeszt az engedelem

káromkodás legyen embernek az útja
- percekre megáll árnyékos szíve
sorok között elfogyott a lelke
csak az igazság szökött a semmibe

a születő vers nem jöhet össze
- kínokat dajkál a februári tél
egy pillanat elég az árnyékos löszre
mert a hideg tűzében félrebeszél

pipacos mederbe visszatérek én is
- szél sodorta el a szitakötőt
versednek csókja csak én lehetnék
aki virággal köszönti az időt

Hraboczki Márton

[Tied az elfogadás...]

Tied az elfogadás,
Enyém a fejlődés,
Tied a nyugalom,
Enyém a megismerés,
Tied a türelem,
Enyém a tudni akarom,
Tied a békéltetés,
Enyém a kiállítás eszméért,
Tied a jó' van az úgy,
Enyém a mi a franc ez,
Tied az amin amúgy se,
Enyém a nekem ne szólj be,
Tied a mindenkit úgy ahogy,
Enyém a változtass a hibáidon,
Tied az én már nem fogok,
Enyém a kedvedért megpróbálom,
Tied a lelki egyensúly,
Én ezt a szót nem ismerem,
Te nem érted miről beszélek,
Te nem érted miért kiabálok,
Mégis nekem fogy el a türelmem.

Simek Valéria

Szemben a széllel

Vacogón jöttem a fényre,
síró csecsemőnek szült anyám.
Betakart altatódallal, s magát
adta enni. Most faggatózó
kérdéseket mondok neki.
A világ kitágult előttem,
kiöblösödött a föld és az ég.
S féltem ezt a belakott tájat,
az otthont. A láthatatlan
zümmögést, méhek döngését
a habosan virágzó fák alatt.
Kulcsolt ujjaid között billegő
virágot, az együvé tartozás
reményét. Arcod a távoli
domboké, virágoké, füveké.
Gyertek! – hívsz, csakhog
együtt legyünk végre minden.
Suttogod a zúgó széllel szemben,
élni kell, élni, semmitől sem félni.

Nem jön

Tekintetem az égboltra tágul.
Már egy diófalevelet sem
adhatok neked anyánk
udvarából. Kesernyész illatát
is elfújta az ősz. Tavaszra
kertjében sárga pitypang
gombok virítanak, mint a
fogásra akasztott mellényén.
Nem megy kapára támaszkodva
a kert barázdái között. Lassan
lépve a hantokon egész délután,
mint a Nap. Tekintete nem
csalogatja elő az ébredést.
Nem jár cipőjét szorosra fűzve,
hogy egyensúlyából ne billentse
ki éveinek száma.

Ragaszkodsz hozzá

A szülőföld szeretete olyan,
mint a szerelem.
Gyerekként csodálsz, majd
amikor megismered előbújó,
éltető, kuncogó forrásait,
békésen csordogáló patakjait,
a távoli dombokon, völgyeken
kapálókat, szőlőket művelő
embereket, az erdőben fát vágó,
téli tüzelőre gyűjtőket.
Őket köszöntöd gyalog,
biciklin, vagy lovaskocsin
ülve, ismered őket, falubeliek.
Amint öregszel, annál jobban
ragaszkodsz hozzá, mint a
hegyen termett édes gyümölcsökhöz,
emlékképekhez, az itt élő emberekhez.

fotó: Gergely Gábor

Erki-Szabóné Bognár Anna

Gondolatok az akvaduktnál

Tisztelgés Hubay Miklós emléke előtt

Kijöttem Róma szélére,
van itt egy park, nagy a csend.
A nyüzsgő, hangos tülekedést
olykor felváltja a rend.

Feldarabolt gilisztaként
kanyarog az akvadukt,
nem mesél, s már nem hoz vizet.
Nekidőlök, hallgatunk.

Az Örök Város szíve dobban,
nyughatatlan, kapkodó,
itt kint ez az érhálózat
őreg véna, elhaló.

Itt vagyok, hol jártak sokan,
Krisztus után 2000,
rámszakad a múlt, a jövő,
sajgó szívem félve ver.

Itt vagyok, de miért most élek?
Mivégre kel fel napom?
Régi kérdés, és a választ
az akvadukttól megkapom?

Lehettem volna szolgál, papnő,
patrícius úrilány,
messzi földről elrabolt,
festettarcú kurtizán.

Előkelő, gazdag, rangos,
vagy rongyos koldus, éhező,
vagy Vesta-szűz, a templom ormán
napnyugtáig térdelő.

Honnan jöttem? Hova tartok?
Magyarságom kötelez.
Hun és székely büszke ősök,
szólítalak, jöjjetek!

Jöjjetek és mutassátok,
miért élek, hol az út?
A sorsotok minden álma, vágya
bennem összefut.

Melyikötök volt a költő?
Művészete hova lett?
Megbecsülték? Boldog volt-e?
Vagy félredobva szenvedett?

És szerelme, szíve lángja
méltó társért lobogott?
Vagy lelke búja, tüzes vulkán,
lenn a mélyben dohogott?

Kővé dermedt akvadukt,
múltunk öre, ferde ív,
kérdéseim visszhangját
az est árnyai elnyelik.

Csák Gyöngyi

Mindig

Mindig magányosan
mint egy idegenbe
tévedt utazó,
fázva vonszolódtam
járatlan, rögös utakon

kitől nagy szükségemben
meleget reméltem
zárt ablakok mögött
gyáván meglapult

gonosz létpróbák közben
az Isten segített,
hogy mentsen, pörös számra,
gyakran vert lakatot..

Szétesőben

Szétesőben e széteső világban,
tehetetlen, rémült várakozásban
időm vágataiba befészkel
magát iszonyú üresség,
reggelre az álmok szétrohadnak ,csak
kísértet- foszlányai lebegnek
agy- elszívó,mindennapokban,

hullóban szétesőben
készülődök szikárölű anyaföldbe
mely érdemek nélkül is befogad.

Csontos Márta

Sötétedés után a kertben

Még sötétedéskor is moccan
kezed alatt a szőlőtőkék körül
magasodó homokbuckák
Vénusz-dombja, homlokodon
a fejlámpa kés-éles sugara
hasít az égre, mintha te töltenéd
fel a csillagokat is, hogy tükörképük
a pocsolókból felröppenhessen a helyére.
Kicsit megpihensz, megbillen alattad
a sámli, mert lehajolva már neked
sem megy. Érzed, elől vagy utolsó az
egyenlők között, nincs helycsere.

Fekete árnyék siklik a fákon,
tested átrajzolja a béke körvonala,
ujjaid, akár a gyökerek a mélyben,
nem engednek a lazításban, mintha
összefognának ellened a küzdelemben,
mert ők még tudják, mi a törvény
Ég és Föld között.
Csak benned zavarodott meg a
szokásos bioritmus, fáj lelkedben
a karanténba zárt személyes mikrovilág.

Ajkadon egy ott felejtett fohász
keresi útját, felkéredzkedne Isten
udvarába, bizonytalanul tévelyeg
aurád körül, s reméli, nem sodorja
magával az ördögzagú éjszaka.

Szabaddlábbon a gyűlölet

Mintha megnyílt volna fejünk fölött
az ég, hogy lássuk a vészjeleket,
mintha a felhők parancsszóra
vonulnának a tengerek mélyéből,
mintha pokolbéli átkot mantráznának
az idegen jövevények, az erőszaktevők.

Jönnek örökös támadásra készen,
az hiszik számukra itt az Idő, a
homályos vízfénékről áradnak
szakadatlan, ajkukon szennyes pondrók
dalolnak, mérget fröcskölnék az olajágaknak.
Jönnek kifosztott kertek s pálmaligetek
között, - jönnek szétszórt szövetségek
véres körvonalán, csak jönnek, jönnek....

De te nem állsz meg, nem cserélsz hitet,
várod, hogy új hajók jöjjenek a vizen,
Prométeusz kiöntse kelyhéből a tüzet,
hadirendbe álljanak a réten a kardlevelek,
s elégjenek a fénysebzett üldözők.

Drotleff Zoltán

Hordozom múltamat...

Hordozom múltamat,
gyermeki világom,
szüleim emlékét,
ifjúi virágom,

iskolák padjait,
tanárok szavait,
társaim arcait,
emlékek hamvait...

Szerelmem gyöngyeit,
szép lányok illatát,
csalódás könnyeit,
kikelet vigaszát.

Dobjaim hangjait,
sikerek útjait,
zenészek nagyjait,
szép lelkük húrjait...

Egyetem tanait,
vizsgáim viharját,
diplomám dalait,
búcsúzás visszhangját,

nagy kaland kezdetét,
felkelő hajnalát,
a munkám kenyerét,
sorsom sok kanyarját,

házasság álmait,
utódok életét,
családunk vágyait,
s eltépett értelmét...

Unokák bájait,
csicsergő énekét,
éledő lángjaik
csillogó ékszerét...

Cipelem koromat,
költői véretem,
nyugdíjas voltomat,
mégis a végtelent...

Viszem víg jelenem,
egy viruló tavaszt,
hátamon mindenem...
Ki, mikor húz ravaszt?!

Mámorba bújtam még,
érzelmem pajzsa ég,
remélem ez megvéd,
nem jön el rám a vég!

Bár testem erőtlen,
de énem tettere kész,
e temérdek teher,
némán mind elenyész?!

Ha betakar a csend,
lelkem mit visz tovább?
Amit felírtak fent:
Létem élő porát?...

Van, amit itt hagyok,
megmarad örökre?
Mert, aki most vagyok,
gondol az ősökre!...

Emlékezés

Te ébresztesz reggel meleg napsugárral,
Te zengesz édes dalt együtt a madárral,
Téged hallak a szellő fuvallatában,
Te búcsúzol alkony csodás ruhájában.

Nekem, Te vagy ékje a legszebb virágnak,
Te voltál legdrágább kincse e világnak,
lelked Istenünknel menedéket leljen,
soha, soha többé szenvedned ne kelljen.

fotó: Gergely Gábor

Győrffi Réka

Lakótér da Vinci

Gulyások, Nemesek, Sárkányok
(lakó)társak a névtáblán, egymás mellett élnek.
s a hétköznapok kínos tükörképe
vágódik fentről lábaik elé.

Az üvegtáblák aknamocsarában
megrándul egy fotocellás ajtó,
sarkaiból két napja kifordult,
ma is vergődik, szárnyszegett madár.

(Budapest, 2024 tavaszán)

fotó: Gergely Gábor

Kaiser László

Ködök otthonában

Ködök gomolyogtak
bennem és köröttem,
ködök otthonában
valahogy felnőttem.

Mi végre volt minden,
önmagamtól kértem,
s nem kapok rá választ,
soha, semmiképpen.

Hallgatag ködöknek
lettem hű barátja:
örökkön örökké
titkokban bezárva.

Felemás nyugalom

Örökre vágyom rád,
hogy megtaláljalak,
így szólok hozzád én,
bár nincsenek szavak.

Bár nincsenek szavak:
némaságban mélység,
s nincsen már sötétség,
mindenütt csak kékség.

Felemás nyugalom:
az idő még rettenet ,
hallgatok és hallgatsz,
nézem a szemedet.

Hallgatok és hallgatsz,
felemás nyugalom,
magad nekem adtad,
magam neked adom.

Jámbor Ildikó

Ki nékem Petőfi?

Ki nékem Petőfi?

Tőle való az első mese,
a János vitéz, mit apám
elalvás előtt olvasott egy régi
fehér vászonkötéses könyvből.
Gyakorta szavalta fejből is, hogy
Kukorica János
mint bánt el a boszorkányokkal,
vitéz huszárként hogyan hágott át
a francia Alpokon,
s az Óriások birodalmában
hogy bánt el a legnagyobbal.

Ki nékem Petőfi?

A népmesék szegénylegénye,
királyfi, aki nem fogadta el
a francia királylány kezét.
Karakán parasztleány,
akit igazságérzete
vezérelt a zsványtanyán, s aki
nem, nem kért Tündérországból,
mert körömszakadtig odahúzott szíve
a falujához, szívszerelméhez Iluskához.

Ki nékem Petőfi?

Pató Pál úr bírāja,
a királyok ostorozója,
a kuttyák és farkasok dalnoka.
Ki nékem Petőfi?
A szeget szeggel furfangos fickója,
kocsmák, pincék ismerője,
vándorkomédiás, és
vándorszínészek barátja.
Maga is vándorkomédiás,
gyalogló vagabund,
komája A helység kalapácsa,
még inkább a fondor lelkületű egyházfi.

Ki nékem Petőfi?

Övé az Alföld, az én Alföldem is.
Hórihorgas kútgém ismerője,
a kalapján árvalányhaj,
lába alatt királydinnyés homok,
és számárkenyér.
Áll a Tisza parton,
a kis Túrral szemközt,
s nem riad, mert ismeri
a folyó vad sodrását.

A tengert csak hírből idézi:

akkor is a népek tengerét
nézi,
a szabadság, szerelem
dalnoka,
jó barátom, pajtásom, példaképem.
Petőfi bennem él.

Juhos-Kiss János

Emberek és robotok

Robotok túlélési technikájával –
versenyezhetünk?
Nem jó a hóvirág hullását látni –
jó hervadozni!
Nem jó az elesettet magára hagyni –
rossz átérezni!
Jó érzés szállani a tavasz illatán –
Ibolya báján!
Jó érzés örülni a nap ragyogásán –
asszonyunk karján!
Nem baj eltévedni a hegyek csúcsán –
ormok sóhaján!
Jó a védett havasigyopárt szemlélni –
jól megszeretni!
Jó a fiatal párokban gyönyörködni –
nem irigykedni!
Jó a dús ajkak keménységét érezni –
boldogan élni!

Malejko Norbert

fehérerdők

fehér erdők vagyunk
nagy, cukor pehely a Nap
bennünk szorong a jövő
nem enyhül évezredek alatt

sugáridő

sugárnyaláb ragyog körbe
jelez, élém fénylik a földre
megriadva a zajló árnytól
védelmet kér az elmúlástól

karcsú

gyökeret ereszt a hajnal
a reggel ébreszti ágait
karcsú csillag csókolja
az éj törött szárnyait

fekvőnyolcas

nemzetek születnek
birodalmak halnak
az ég üres lesz holnapra
elrepülnek a darvak

ami nem voltam még

a kelet-antarktisi régióban
pálmafa pollenjét fedezték fel
cserélődnek a pólusok
a jó helyén rossz, újra jó

ködben gomolygó árnyak
közelednek felém
az idő méltósággal bólogat
ők lesznek ami nem voltam még

fenyegetés

csak a szokásos:
temetőben anyagtómeggyűlés
a fény fölgyülemlik a levélben
szemhéjam boltíve felett évezredek

én még fenyegetem a világot jelenlétemmel
hogy éhségem kioltásául megölöm
hízott vadjait, háziállatait
lelövöm szárnyaló madarait

letépem frissen szült növényeit
összegyűjtöm ízes fűszereit
ellopom fáiról a gyümölcsöket
a vízben úszó halait meggyilkolom

holnap újra éhes leszek
ölni fogok, vérengzek
sohasem lesz ennek vége
újabb éhes szájakat nemzek

*Radnai István***kis testámentom**

ördöggel vagy angyalokkal sorsom
a láthatáron már a vég
sok ivócimborával megosztom
az idő felejtí nevét

lám azért vagyok a pálya szélén
szárazra ittam torkomat
csak hígan osztottam meg a lőrén
róttam józan verslábakat

csavarognék és akasztófámat
könnyen meglelni nem fogom
ne emésszen el ezért a bánat
nem oktat iskolás fokon

a kor néha az ujjamhoz ragad
a nyomdafesték ritkuló szavak

esély

rózsák az arcon kiül a láz
a tejúton botlanak a csillagok
felverik az égi út porát
didergek a hőmérőre pillantok

mintha pislog az élet
a gyertyán hajnalra konyul a kanóc
de amíg lángol addig éget
az idő lopja a lelked martalóc

aztán hűs szellő szárnya villan
kapaszkodik mint karón szőlőkacsok
mielőtt az élet elillan
a jövőre nyílnak napos ablakok

jöjj el

*áldott szép pümkösdnek gyönyörű ideje
sok halott vitéznek szablya kell kezébe
szablya kell kezébe csillogjon pengéje
a hitet megvédje a karja ereje*

a hitet megvédje hős karja ereje
minden égtáj felé élezett pengéje
miért hadakozzon ránk ragyog a béke
ránk ragyog a béke sötét a fellege

sötét a fellege ég sötét sarkának
jég kopog ablakon hull rózsza szirmára

hol jár a galamb szítsa hitedet
kopik imádságod elernyed erénye
kardot nyújt feléje ha rád tör merénye
feléled az ősbűn lázadó siheder

tudatlan siheder árnyéka leteper
vénségek imája úristen elébe
hasztalan életét leteszi kezébe
pümkösdnek vitéze a lován heveder

felnyergel az isten lesújtson haragja
a gyáva népekre nem száll le galambja

kegyelem lángnyelve oldozd fel nyelvemet
nyelvem a vitézed szál kardja a fénye
mutasd meg népednek ereje elég-e
üldözött lelkeknek ez adjon ihletet

lángnyelvek ihlete adj bátor ünnepet
tetteknek szavaknak ereje erélye
lelkednek áldása szálljon is feléje
áldjon meg engemet és minden nemzetet

Szűk Balázs

Könyörgés eső után

Fényesség esős év után,
Békesség fájdalom múltán,
Jöjj felénk térdeplő órán,
Adj reményt szökő őszt várván.

Húvosság forró délután,
Kímélj még, ne hagyjál árván,
Jöjj megint, teríts leplet ránk.
Te legyél éltető hazánk.

Csepel, 2023.10.18.

Magaslat árja: fehérség

Magaslat árja, szívem hazája:
Távoli ország bátor madárja,
Bátor madárnak felhőnyi szárnya,
Terüljön rám most lelkednek sátra;
Ha érkezel majd távol egekből,
Messzi magasból, dárdázó fényből,
Szállj alá miránk fehérségedből,
Hozz jó hirádst égi mezőkből.

Csepel, 2024. 04.08.

Interlaken

Hazád is már két tó közt lesz,
Mikor küzdve emlékezel
Fölnövésed szép helyére:
Bárányok hús mezejére,
Jura dunnás tetejére,
A jeges-mély tengerszemre,
Alábukó kék forrásra,
Bűbájoló békanyájra.
Tó vizében merülj bálba,
Vigyél minket palotádba;
Két kezedet ketten fogva
Vezess a te birtokodba:
Mikor mi is emlékezünk,
Lelkeinkkel emelkedünk.

2024.04.07.

Rüti bei Büren–Debrecen–Kisújszállás

Lovaglója tejutaknak

Hős lovaglója
Hegyi pataknak:
Jöjj felénk,
Úgy várunk!

Hidak hercege
Szállj párák felett:
Jöjj felénk,
Úgy várunk!

Kacajok bölcse,
Ne vess vizekbe.
Jöjj felénk,
Úgy várunk!

Szépség gyümölcse
Mélységből kélve:
Jöjj felénk,
Úgy várunk!

Csillagok vetése,
Tejút révésze:
Jöjj felénk,
Úgy várunk!

Repülj hozzánk
Tíz csúcson át,
Átölel édesanyád:
E kis kucorgó ország.

Csepel–Keleti pályaudvar, 2023.12.15.

Tamás Tímea

Lélegzetvétel

Bon soir!

Jó estét! A *bon soir*-ra böktem rá az idegen szavak szótárában, és arra gondoltam, hogy valóban este van. Az emberiség estéje. Kint szikrázik a nap, fényárban úszik minden, de este van. Hanyatlás, alkony, háború, halál. Az ész elköszönése. Az emberiség Alzheimer kora. Merthogy semmire nem emlékszünk, elment a rövidtávú memóriánk, leköszönt a hosszú távú és nyaral valahol Balin, mi pedig itt maradtunk, egy álomban, egy mátrixban, valamiben, ami tele van rémképekkel, izzadunk, vergődünk, és nem akarunk, egyre kevésbé akarunk józanok lenni.

Hát, ez így elég sok volt első gondolatnak és pátosznak, de voltaképpen csak így írásban sok. Az agy+lélek keveréke, ami = voltaképpen az ember, egészen másként működik. A valóságban mindez egy pillanattöredék volt bennem, egy érzelmcsóva, egy gyors kis kósza üstökös, ami végigrohant a lényem érdemibb részén akkor, amikor megpillantottam azt, hogy bon soir! Merthogy így van leírva a szótárban, kisbetűvel. Után már jött is a másik pillanat, ami azt mondta, hogy hát erre bizony bármit írhatok. Ez a szó – voltaképpen két szó – nem irányít semmire. Ez hagyja, hogy elkalandozzak, a világrengető és világmegváltó dolgoktól egészen odáig, hogy jó estét nyár, bon soir szerelem, a haláltól, ami valahogy itt lebeg körülöttem, a csendes és csendesen elérhető művészetekig, egy pár jó írott sorig, egy versig, egészen addig a gondolatig, hogy valamennyien rabok vagyok, valaminek a rabjai, Isten rabjai.

Harmadik gondolatpillanatom már nem volt. Helyette csak írok. Csak folyik, folyik az ujjaim alól ez a sok betű, Isteni csoda, hogy összeáll valamivé, néha tudatában vagyok, hogy nem egyedül írom ezeket a sorokat, néha nem; néha tudom, hogy minden, ami jó bennem, belém van teremtve, nem az én érdemem; néha tudom, hogy talán én is adtam hozzá ezekhez a teremtett dolgokhoz, néha pedig nem. Mindig félek attól, hogy a szövegem irányíthatatlan lesz, s mint olyan élvezhetetlen, ugyanakkor mindenféle spirituális tan azt tanítja, hogy a dolgok lényege voltaképpen a félelem legyőzésében van. De ember marad-e az, aki nem fél? Az örült vajon ember marad? És ha már nem félünk, akkor valóban valamilyenféle isteni lényeg marad csak meg belőlünk? Jézus is félt. Az emberi része félt. Amikor megszabadult attól, az emberi részétől, már nem volt többé félelem számára. Már nem félt. Ami isteni bennünk, az nem fél. Ezért nem szabad félnem. Attól, hogy fékezhetetlenül írok, hogy zagyvaságokat írok, hogy senki nem fogja elolvasni azt, amit írok, hogy unalmas lesz az, amit írok, mindettől nem szabad félnem. Szaladnak az ujjaim a számítógép betűkészletén, gyorsan írok, nagyon gyorsan, tíz ujjal, arra gondolok, hogy egyike vagyok a száz gépelő majomnak, s mint ilyen hozzájárulok majd a remekművek megírásához. Tudják ugye a 100 gépelő majom elmé-

letét? Ha 100 majomnak 100 írógépet adnak, és a majmok folyamatosan, egészen pontosan végtelen ideig ütik az írógépek billentyűzetét, akkor a nemcsak esély, hanem bizonyosság is van arra, hogy a végül a világirodalom összes remekműve kikerüljön a kezeik alól. Megszületik maga Shakespeare is. Mármint a művei.

Bon soir írógépelő majmok! Talán én vagyok az egyik. Biztos ti sem félték gépe-
lés közben, és ha igen, akkor sem attól, hogy mi kerül majd ki kezetek alól a papí-
ron. Milyen szöveg. Sokkal valószínűbb félelmeitek vannak, másfajta fenyegetésektől
félték, sokkal életszagúbbak, a remekművek pedig így, vagy úgy, de mindenképpen
megszületnek majd a kezeitek alatt.

Bon soir emberiség! Csakis úgy tudlak tételezni most titeket, hogy ti vagytok
az írógépelő majmok. Fogalmatok sincs, hogy mit csináltok, de mivel valaki vagy
valami, egy rajtatok kívül erő odaadta nektek az írógépeket, öntudatlanul is meg
fogjátok írni a remekműveket a végtelen időben, az idő fennmaradó részében, ak-
kor, amikor épp nem a gépet püfölitek, akkor teljesen majomként viselkedtek. Vi-
sítóztok, verekedtek, vezéreket követték, elnyomjátok és kiközösítitek a gyengét,
igen, azért emberi is van bennetek, épp annyi, amennyi a majmokban.

Bon soir mindenki! Ez az írógépelő majom, aki most épp a billentyűzetet veri
igen sebesen, most öntudatra ébredt. Fél. Attól fél, hogy ha megszakítja a sort,
ha nem gépel valamennyit, mint a végtelen majom egyike a végtelen időben, ak-
kor nem jön majd létre minden remekmű. Akkor szegényebb lesz az emberiség.
De várjunk, az emberiség nem a gépelő majmok sokasága? Mert, ha igen, akkor
nincs baj, hisz senki, de senki nem képes elolvasni a létrehozott remekműveket.
Jobb ez, mint egy paradoxon, bár valójában az, egy nagyon jó paradoxon. De én,
az öntudatra ébredt gépelő majom, el tudok olvasni mindent. És ha én öntudatra
ébredtem, talán más is, talán sokan el tudjuk már olvasni az általunk gyártott
könyveket, legyenek azok bármilyenek. Remekművek, vagy kevésbé azok.

Bon soir öntudatra ébredt gépelő majmok! Jó nektek itt a földön? Aligha. Öntu-
datra ébredni nem jó. Öntudatra ébredni fáradságos! Öntudatra ébredni annyit
tesz: kiűzetni a paradicsomból! Együtt jár a félelemmel, az étellel és a halállal.
Marad ugyan az öröklét is, a végtelen idő és tér, de nem az egyénnek. Az egyén-
nek, hát neki nem jó. Azt mondod, hogy vissza szeretnél térni öntudatlanul gépelő
majomállapotba? Hja, hát azt nem lehet. Keresd meg, hogy hol volt a pillanat,
amikor ébredtél. Mitől ébredtél? Az almától, vagy a zöld színű pirulától, mint Neó
a Mátrixban? Vagy a hittől, mint Noé, attól a hittől, ami beléd volt teremtve és
csak beléd? Bármi is volt, kívülről jött, és valljuk be, elég kevésbé befolyásolhattad.
Mert, mint majomnak, alapvető tulajdonságod a kíváncsiság. Mindent megfogsz,
megkóstolsz, meg akarsz ismerni. Csapdában vagy. A teremtésében.

Bon soir olvasó! Szerintem nem is létezel. Még senki nem olvassa ezt a blogot,
még tart a végtelen idő, még gépelnem kell. De egyszer majd a végtelen időben
megszületik a ∞ remekmű! Csak várjatok nyugodtan. De addig is: gépeljete!

Török Nándor

Erátó dala I. (A pánt)

Vállad érzéki gömbölyűsége
könnyedén ma a veszem lehet,
nyakad ívének szomszédos éke
megbabonázza két szememet.

Észre se veszem lenge ruhádat,
hiába kapdos alá a szél.
Nyugtalan vérem vétlenül lázad:
vonzóbb a pánt, mi életre kél.

Mozdulatoddal mozdul a pánt is,
kacér siklóként csusszan alább,
s képzeletemben e csábos áspis
nem tartja tovább már a ruhád.

(Csecsemők éhe lesz ajkam vágya,
tejmeleg halmod képzelem el,
s gyönyörök rejtett fészket kítárva
lúktető erem éroszi jel.)

Félénk gyermekké válok e ponton,
sok ezer sejtem érted nyafog,
s a pillanatot lehet, elrontom,
mozdulni karom feléd, ha fog.

Megáll az idő, s kételyt szül bármi,
néma kérdés lesz aggó hitem:
-E bűnös pánttal el tudok bánni?-
Szemhunyasodban ott az Igen.

Erátó dala II. (A forrás)

Ősi forrásod íze, mi csábít,
végtelen szomjam öledbe űz.
Oltsd, amíg lehet, ments meg egy mártírt!
Halálvagyam huny, s éled a tűz.

Ma lángra gyúlva csak élni vágyok:
dekoltázsodnak ligete vonz,
fénylő dombok közt árnyékvont árok,
két horizontján bimbózó bronz.

S míg kalandozom e ringó tájon,
arcodon rózsáall véráramod.
Nyíló virágod tüzemmé váljon,
ha majd apránként magad adod.

Add oda szemed, s fényét is vele:
Érintéseim érezd, ne lásd!
Add oda ajkad csókokkal tele:
Ne biztasson Az, sohase mást!

Add oda karod! Add oda lábad!
Kalodám legyen mind végtagod!
Ölelj magadba, s tudd, hogy imámat
teljesíteni vénuszi jog.

Add oda, amit tilt a szemérmed!
Legjobb irányt szab csípőd, hasad.
Vágyak völgyében vár az igézet:
csöppnyi rés, hol az élet fakad.

Erató dala III. (A tunika)

Kivillan combod fehérlő selyme,
s zezugod rejti ügyetlenül.
Ösztönöm éled, bomlik az elme:
kékülő vérem érted hevül.

Tétova kézzel tapintom forró,
gyöngyöző tested domb-völgyeit.
Sóhajaidból tudom, mikor jó,
s ajkad kútjából ajkam merit.

Csókod nektárja, mint méz a borban
édesíti a pillanatot.
Többé már soha nem leszek józan:
kurta az élet, boldog vagyok.

Halandó létem szomját, ha oltod
női eszményként, rítus szerint,
istenné válok, ez nem koholt ok.
Rám égi mámort csókolj megint.

Adakozol, s én követelőzőm.
Húsom és vérem jussára vár.
Tavaszi szelíd lelked legyőzőn
jöjjön egy örült éroszi nyár.

Világít combod fehérlő selyme,
megbabonázta Olümp' urát.
Rajtunk van örök, óvó kegyelme:
lassan oldom ki szép tunikád.

Juhász Pál

A Kékes teteje

Ködbe bújt a Kékes teteje,
lecsillapult a szél ereje.
Álmodik a csend erdő szépet,
fest magáról egy téli képet.

Bóklászó, fázó szarvasokat,
zsákmányt cserkésző farkasokat.
Magvakat kereső cinegét,
megriadt, szökkenő őzikét.

Kérgekben hasadnak a hangok,
megszületnek a pillanatok.
Havazás selyme fehér vászon,
a bús őszből semmi sem látsszon!

Havas lett a Kékes teteje,
erősödik lelkem ereje.

Parádsasvár, 2024. január 22.

Törő István

A Mátrában kétszer

I.

A csúcs alatt még üde zöld van,
díszik benne az augusztusi nyár,
villámok, viharok előbb szórták meg,
Parádsasváron egykor üveggyár
virágoztatta fel a lankás kis falut,
pár fős csiszoló manufaktúra
izzítja a lángot, a formát kiméri,
s hosszú pipából az üveget fújja,
mintha tüzet élesztgetne, szikrát,
az olvadt homokba mintákat lehel,
s míg bámulod a csiszolás titkát,
a színes pohár is életre kel -
mondják, a Mátra talány és rejtély,
picinyke tavak, őspatakos fák,
a híres kastély, a régi lovarda,
Ilonka vízesés hívogat, hogy lásd,
megáradt erecske terelget, térít,
többször átléped, odaátrol vissza,
és egy kanyar után kinyílik a szépség,
s zúduló patak e csodát leírja,
a savanyú víz kútja olyan kapós,
a nagy túra után bőven belefér,
palackok telnek, fürgébb lesz a láb,
e gyalogút kárpótol mindenért.

II.

Milyen lehet a téli Mátra?
a kristálytisztá fagyos levegő,
a negyven centis hónap varázsa,
s csend, mely a tájból jön elő,

jég-kásás gyalogút halkán ropog,
lágú Nap, erős szél örök magánya,
fagyöngy-lavinák és madárneszek,
télbe fagyott fák harmóniája,

a Kékestető szikrázó fénye,
szánkók, síelők futnak a lejtőn,
nézed az utat csodára vágyva,
szíved fellobban az ország-tetőn,

völgyek, dombhátak, csalitosok közt,
iránytű csupán a tiszta égbolt,
mikor a csúcs felé elindultál
sok várakozás, öröm és fény volt

arról, hogy alföldi emberként jársz,
s legyőzheted a magasságot,
a végtelenség elvonul előtted,
s újra élheted gyerekálmod -

most még az út kitaposatlan,
pár eltévedt, s felriadt madár
sokáig sírja téli bánatát,
s örül a szem, ha zöldet talál,

mikor a Nap alkonyba hajlik,
tévétoronnyból fogható a táj,
fáradtan nézzük a kihunyó napot,
elgyalogolt óránk szívünkbe száll.